

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția I civilă

Decizia nr. 1769/2020

Decizia nr. 1769

Sedința publică din data de 24 septembrie 2020

Asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei:

1. Obiectul cauzei

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Vaslui, secția civilă la 12 aprilie 2014, sub nr. x/2014, reclamantul A. i-a chemat în judecată pe pârâții B., C., D. și S.C. E. S.A., solicitând obligarea acestora la plata sumei de 200.000 euro fiecare, în solidar cu partea responsabilă civilmente, reprezentând daune morale provocate prin anunțurile calomnioase la adresa sa, prezentate în mass-media; obligarea părții responsabile civilmente S.C. E. S.A. să facă corecțiile necesare, întrucât au fost date publicității informații inexacte; obligarea acesteia de a publica/difuză, în termen de 5 zile de la rămânerea definitivă a hotărârii, dreptul la replică - formă de reparare parțială a prejudiciului adus.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 192-526 C. proc. civ., art. 1349, 1373, 1357-1359, 1381-1382 C. civ.

Pârâtele S.C. E. S.A. și B. au formulat întâmpinare, prin care au solicitat respingerea acțiunii.

2. Hotărârea pronunțată în primă instanță:

Prin sentința nr. 178 din 10 februarie 2016, Tribunalul Vaslui, secția civilă a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul A., în contradictoriu cu pârâții B., S.C. E. S.A., C. și D.; a respins cererea reclamantului de acordare a cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată și a luat act că pârâții nu au solicitat cheltuieli de judecată.

3. Hotărârea pronunțată în apel:

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie și, solicitând schimbarea în tot a hotărârii atacate sau desființarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe.

În drept, cererea de apel a fost întemeiată pe dispozițiile art. 73, 74, 192, 253, 257, 282, 1349, 1373, 1357-1359, 1581-1382 C. civ., art. 241, 249, 251, 264, 270, 298, 307-308, 330, 478 C. proc. civ., art. 10 pct. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art. 30 din Constituția României.

Intimata B. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului și păstrarea sentinței atacate, întrucât este legală și temeinică.

Prin decizia nr. 968 din 21 decembrie 2016, Curtea de Apel Iași, secția civilă a admis apelul declarat de apelantul-reclamant A. împotriva sentinței nr. 178 din 10 februarie 2016, pronunțate de Tribunalul Vaslui, secția civilă, pe care a anulat-o în tot, și a trimis cauza, spre rejudecare, aceleiași instanțe.

4. Hotărârea instanței de fond, în rejudecare:

La data de 24.05.2017, sub nr. x/2014* a fost reînregistrată pe rolul Tribunalului Vaslui, cauza trimisă spre rejudecare, iar prin sentința nr. 730 din 4 iulie 2017, pronunțată în dosarul nr. x/2014, Tribunalul Vaslui, secția civilă a admis în parte acțiunea civilă formulată de reclamantul A., în contradictoriu cu pârâții B., C., D. și partea responsabilă civilmente S.C. E. S.A. A obligat-o pe pârâta B. la plata către reclamantul A. a sumei de 2.000 euro, reprezentând despăgubiri civile, daune morale. A obligat-o pe pârâta C., în solidar cu partea responsabilă civilmente, S.C. E. S.A. a sumei de 2.000 euro, reprezentând despăgubiri civile, daune morale. A respins acțiunea civilă formulată de reclamant, în contradictoriu cu pârâta D. A obligat-o pe partea responsabilă civilmente să difuzeze, în termen de 5 zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, a dreptului la replică al reclamantului.

A respins restul pretențiilor formulate de reclamant. I-a obligat pe pârâții B., C. și pe partea responsabilă civilmente S.C.

E. S.A. la plata către reclamant a sumei de 2.750 RON, reprezentând cheltuieli de judecată la prima judecată în fond și apel, constând în onorariu de avocat și taxă judiciară de timbru.

5. Hotărârea Curții de Apel Iași:

Împotriva acestei hotărâri au declarat un apel, pârâtele S.C. E. S.A. și C.

Prin decizia nr. 376 din 11 iulie 2019, Curtea de Apel Iași, secția civilă a respins apelurile formulate de reclamantul A. și de pârâta B. împotriva sentinței nr. 730 din 4 iulie 2017, pronunțate de Tribunalul Vaslui, secția civilă. A admis apelul formulat de pârâții S.C. E. S.A. și C. împotriva aceleiași sentințe, pe care a schimbat-o în parte, în sensul că a respins acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu acești pârâți. A păstrat dispozițiile sentinței care nu contravin deciziei. L-a obligat pe apelantul-intimat A. să-i plătească intimatei-apelante S.C. E. S.A. suma de 50 RON, cu titlu de cheltuieli de judecată în apel.

5. Calea de atac exercitată în cauză:

Împotriva deciziei nr. 376 din 11 iulie 2019, pronunțate de Curtea de Apel Iași, secția civilă a declarat recurs reclamantul A., la 17 octombrie 2019, dosarul fiind înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, secția I civilă la 9 noiembrie 2019.

Recurentul-reclamant consideră decizia recurată ca fiind nelegală, invocând motivele de casare prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 din C. proc. civ.

În ceea ce privește motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 din C. proc. civ., a apreciat că acesta este incident în cauză, întrucât hotărârea atacată cuprinde considerente contradictorii cu privire la modul în care instanța de apel a interpretat dispozițiile legale aplicabile în materia răspunderii civile delictuale.

Susține că, într-un prim raționament (paragraful 1 și paragraful 9 de la pagina 10 a hotărârii) instanța de apel reține că modul în care a fost formulat subiectul emisiunii, diversele anunțuri prezentate în cuprinsul emisiunii și difuzarea filmării efectuate cu camera ascunsă, nu pot fi imputate moderatorului emisiunii și reporterului acesteia, ci poate fi imputată producătorului, realizatorului și reprezentanților postului de televiziune.

În contradicție cu acest raționament, aceeași instanță consideră că simpla calitate de moderator al unei emisiuni de televiziune nu presupune și asumarea responsabilității juridice pentru aspecte ce depășesc acțiunile acestuia (paragraful nr. 5 de la pagina 10 din hotărâre).

Având în vedere că instanța de apel apreciază că poate fi reținută răspunderea civilă delictuală a reprezentanților postului de televiziune, acest raționament vine în contradicție cu faptul că aceeași răspundere civilă delictuală nu mai poate fi reținută când este vorba despre moderator și reporterul emisiunii.

Se precizează că o emisiune TV nu poate fi redată și difuzată numai de producător sau realizator, fără ca la acea emisiune să își aducă aportul în mod efectiv reporterul și moderatorul. Toate aceste funcții în cadrul unei emisiuni, sunt interdependente, iar moderatorul unei emisiuni, împreună cu reporterul acesteia sunt reprezentanți ai postului de televiziune, contribuind la informațiile ce ajung la public, prin interacțiunea cu acesta în mod direct.

Apreciază recurentul că, în mod greșit, instanța de apel a stabilit că în cauză nu poate fi reținută răspunderea civilă a moderatorului și a reporterului care au calitatea de reprezentanți ai postului de televiziune în viziunea publicului și totuși să rețină că această răspundere civilă delictuală poate fi imputată reprezentanților postului de televiziune.

Aceeași contradicție apare și în modul în care a fost reținută de către instanța de apel lipsa prezentării opiniilor proprii de către moderatorul emisiunii, în contextul în care transcriptul emisiunii depus de către apelantul-reclamant A., cuprinde păreri proprii ale moderatorului emisiunii și încurajarea minorului în vârstă de 8 ani de a-și exprima opinii publice.

Se susține că acest transcript trebuia să fie supus analizei instanței de apel, întrucât așa cum rezultă din încheierea de ședință din data de 13.06.2017 a Tribunalului Vaslui, însuși apărătorul intimaților SC.E. S.A, C. și D., a solicitat să fie analizat transcriptul depus de către reclamant întrucât acesta este cel complet și corect. Transcriptul analizat de către instanță este cel depus de către intimați și nu e cel complet, motiv pentru care motivarea instanței este în contradicție cu probele ce trebuiau supuse analizei.

Ca atare se apreciază că ne aflăm în prezența unei contradicții în motivarea hotărârii instanței de apel, care trebuie să fie sancționată cu casarea hotărârii, în cauză fiind incident art. 488 alin. (1) pct. 6 din C. proc. civ.

Raportat la motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din C. proc. civ., recurentul consideră că instanța de apel a făcut o aplicare greșită a normelor de drept material, respectiv a art. 1373 din C. civ. care reglementează răspunderea civilă a comitenților pentru fapta prepușilor.

Se reține în motivarea hotărârii de către instanța de apel (paragraf 10, pagina 10) că S.C. E. S.A, nu poate răspunde în calitate de comitent pentru moderator și reporter, atâta vreme cât nu se reține de către instanță răspunderea civilă delictuală a celor din urmă.

Instanța de apel a făcut o aplicare greșită a dispozițiilor art. 1373 din C. civ., întrucât exonerarea răspunderii comitentului pentru fapta prepusului nu poate să aibă loc decât în condițiile aliniatului 3 al acestui articol care stipulează:

"comitentul nu răspunde dacă dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile că prepusul a acționat fără nicio legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate."

Așadar, înlăturarea răspunderii comitentului pentru fapta prepusului nu putea să aibă loc decât în cazul îndeplinirii condițiilor art. 1373 alin. (3) din C. civ. și nu în condițiile reținute de către instanța de apel.

Răspunderea comitentului pentru fapta prepusului se fundamentează pe ideea de garanție, luând în considerare că garanția comitentului pentru fapta proprie a prepusului derivă din împrejurarea că, în virtutea raportului de prepușenie, comitentul exercită supravegherea, îndrumarea și controlul activității prepusului.

Recurentul apreciază că această fundamentare justifică răspunderea comitentului pentru fapta prepusului pornind de la premise care să instituie o garanție a comitentului, în solidar cu prepusul, față de victima prejudiciului, garanție care este menită să ofere victimei asigurarea de a fi despăgubită.

Se susține în continuare că este greșită interpretarea instanței de apel de a considera răspunderea comitentului pentru fapta prepusului ca fiind o răspundere accesorie, indirectă pentru fapta altei persoane care este condiționată de întrunirea elementelor răspunderii prepusului, fiind grefată pe răspunderea acestuia, întrucât în noua reglementare a C. civ. culpabilitatea comportamentului prepusului nu este o condiție esențială pentru angajarea obligației de reparare a prejudiciului, ci se are în vedere doar situația obiectivă, cea privind prejudiciul cauzat de acesta.

În cauza existentă prejudiciul, ca și condiție a răspunderii civile delictuale, nu a fost contestat de către instanța de apel întrucât au fost menținute celelalte dispoziții ale hotărârii Tribunalului Vaslui, care stabilesc existența unui prejudiciu cert.

Prevederile legale în vigoare se raportează numai la existența raportului de prepușenie și a unei legături de cauzalitate între fapta acestuia și atribuțiile sale sau scopul funcțiilor încredințate. Se deduce astfel că răspunderea comitentului poate fi angajată chiar și în situația în care prepusul său a acționat fără a fi vinovat de prejudiciul produs. Privită din această perspectivă, răspunderea comitentului este o ipoteză de răspundere directă și autonomă, justificată de considerente de natură economică privind necesitatea restabilirii echilibrului social distrus prin comiterea unei fapte prejudiciabile, iar nu pentru sancționarea vinovăției celui responsabil.

Așadar, în contextul în care instanța de apel consideră că există un prejudiciu care se impune să fie reparat, în mod evident repararea acestuia trebuia să fie reținută în sarcina comitentului, nefiind întrunite în cauză dispozițiile art. 1373 alin. (3) din C. civ., privitoare la exonerarea răspunderii.

Recurentul susține că această manieră de interpretare și aplicare a normelor de drept material a instanței de apel, nu se circumscrie voinței legiuitorului pe care acesta a avut-o în vedere la reglementarea răspunderii civile a comitentului pentru fapta prepusului.

Se mai arată că, pentru a obține despăgubirile, victima trebuie să facă dovada prejudiciului pe care l-a suferit și a faptului că acesta a fost cauzat de un prepus în legătură cu atribuțiile sale sau cu scopul funcțiilor încredințate, iar aceste aspecte au fost dovedite în cauză, existența raportului de prepușenie dintre S.C. E. S.A și moderatorul și reporterul emisiunii nefiind contestată de către instanța de apel, care însă, în mod eronat, a considerat că răspunderea comitentului este în strânsă legătură cu culpa prepusului.

Orientarea constantă a doctrinei și jurisprudenței către fundamentarea obiectivă a răspunderii comitentului a avut în vedere faptul că prin exercitarea puterii de direcție, control și supraveghere a unei activități desfășurate de prepusul său, comitentul își asumă și riscul de a suporta eventualele consecințe prejudiciabile.

Pentru considerentele învederate, solicită casarea hotărârii și trimiterea acesteia spre rejudecare instanței de apel, în temeiul art. 497 din C. proc. civ.

6. Apărările formulate în cauză:

La 19 decembrie 2019, pârâta S.C. E. S.A. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului promovat de A., ca nefondat, dat fiind faptul ca decizia recurată nu conține motive contradictorii pe care să se întemeieze, iar, pe de altă parte, normele de drept material reținute au fost aplicate în mod corect.

Pârâții B., C. și D. nu au depus întâmpinare.

7. Procedura de filtru:

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin. (2) și (3) C. proc. civ. a fost analizat în complet de filtru, fiind comunicat părților, iar prin încheierea din 2 iulie 2020, completul de filtru a admis în principiu recursul declarat de reclamantul A. împotriva deciziei nr. 376 din 11 iulie 2019, pronunțate de Curtea de Apel Iași, secția civilă apreciind că recursul este admisibil în principiu, iar motivele de nelegalitate pot fi încadrate în cazurile de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 C. proc. civ., motiv pentru care a fixat termen de judecată la 24 septembrie 2020, în ședință publică, cu citarea părților, când a rămas în pronunțare asupra cauzei.

8. Soluția și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Examinând decizia recurată, prin prisma criticilor formulate și prin raportare la actele și lucrările dosarului și la dispozițiile legale aplicabile, Înalta Curte constată că recursul este nefondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Sub un prim aspect, recurentul a invocat incidența cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ., referitor la motivul de nelegalitate ce poate fi invocat în calea extraordinară de atac a recursului ce impune casarea când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori motive străine de natura cauzei.

Din interpretarea dispozițiilor mai sus menționate rezultă că motivul de recurs reglementat la punctul 6 al art. 488 C. proc. civ., este incident în situația în care hotărârea atacată cuprinde în considerentele sale constatări distincte, contradictorii sau confuze, astfel că instanța de recurs nu poate determina în ce măsură o anumită normă juridică a fost sau nu corect aplicată.

Recurentul a susținut nelegalitatea deciziei recurate din perspectiva faptului că hotărârea atacată cuprinde considerente contradictorii cu ocazia interpretării dispozițiilor legale care reglementează răspunderea civilă delictuală.

Astfel, a arătat că "într-un prim raționament instanța de apel a reținut că modul în care a fost formulat subiectul emisiunii, diversele anunțuri prezentate pe parcursul acesteia și difuzarea filmării efectuate cu camera ascunsă nu pot fi imputate moderatorului emisiunii și reporterului acesteia, ci producătorului, realizatorului și reprezentanților postului de televiziune" și în contradicție a apreciat că "simpla calitate de moderator al unei emisiuni de televiziune nu presupune asumarea responsabilității juridice pentru aspecte ce depășesc acțiunile acestuia".

Considerentele pretins contradictorii ale hotărârii puse în discuție de către recurent sunt următoarele: paragraful 1, pagina 10: De aceea, modul în care a fost formulat subiectul emisiunii ("G., băgat în comă de medic, la 4 ani!") sau diversele anunțuri ale crainicului ("voiceover") nu pot fi imputate pârâtei-apelante ci producătorului sau realizatorului; paragraful 5, pagina 10: Contrar susținerilor Tribunalului, instanța de apel consideră că pârâta-apelantă C. nu poate fi ținută răspunzătoare pentru faptele persoanelor participante la emisiune întrucât simpla calitate de moderator nu presupune și asumarea responsabilității juridice pentru aspecte ce depășesc acțiunile acestuia și paragraful 9, pagina 10: Având în vedere că S.C. E. S.A. a fost introdusă în proces exclusiv în calitate de comitent al pârâtelor C. și D., respingerea cererii reclamantului în privința acestor pârâte ca fiind neîntemeiată va atrage în mod consecvent și respingerea acțiunii împotriva comitentului pârât.

Din studierea acestor considerente nu se poate reține existența unei contradicții în logica instanței, câtă vreme aceasta a arătat în mod clar că pârâta C.

nu poate fi ținută răspunzătoare pentru faptele altor persoane participante la emisiune, ci doar pentru fapta proprie.

Or, instanța de apel a arătat în mod clar, referitor la conduita pârâtei-apelante pe parcursul emisiunii, că moderatoarea nu a prezentat opinii sau aprecieri proprii referitoare la calitatea prestației profesionale a reclamantului și, mai mult, aceasta a avut mai multe intervenții în încercarea de a cenzura comportamentul persoanelor invitate în platoul emisiunii pentru a da posibilitatea și numitei H. de a-și exprima punctul de vedere favorabil reclamantului.

Faptul că la paragraful 1, pagina 10 din hotărârea atacată s-a menționat că modul în care a fost formulat subiectul

emisiunii sau diversele anunțuri ale crainicului nu pot fi imputate părâtei-apelante (în cadrul răspunderii pentru fapta proprie), ci producătorului sau realizatorului, nu vine în contradicție cu concluzia instanței în sensul că fapta imputată moderatorului emisiunii nu a fost de natură de a leza onoarea și reputația reclamantului și cu restul afirmațiilor ce au condus la concluzia că nu poate fi angajată nici răspunderea comitentului S.C. E. S.A. pentru fapta ilicită a prepușilor săi.

Astfel, s-a arătat în mod expres că S.C. E. S.A. a fost introdusă în proces exclusiv în calitate de comitent al părâtelor C. - moderator și D.- reporter, iar în privința acestor două persoane s-a dispus respingerea cererii reclamantului ca fiind neîntemeiată.

Câtă vreme reclamantul nu a înțeles să se îndrepte împotriva altor persoane considerate responsabile, printre care producătorul sau realizatorul emisiunii, iar conduita acestora nu a făcut obiectul analizei instanțelor de fond care nu au fost investite cu o asemenea solicitare, în mod corect s-a constatat că neexistând fapta ilicită a prepușilor chemați în judecată nu poate fi atrasă nici răspunderea comitentului pentru fapta acestor prepuși.

Pe de altă parte, se susține că prin raportare la aportul pe care îl aduc efectiv la realizarea emisiunii reporterul și moderatorul și la faptul că aceasta nu poate fi redată și difuzată numai de producător sau realizator, moderatorul și reporterul sunt reprezentanți ai postului de televiziune, contribuind la informațiile ce ajung la public, prin interacțiunea cu acesta în mod direct, astfel încât în mod greșit instanța de apel a apreciat că nu poate fi reținută răspunderea civilă delictuală a acestora, care au calitatea de reprezentanți ai postului de televiziune, în viziunea publicului.

Cu privire la această susținere se observă că, în mod corect, instanța de apel a constatat că nu există în cauză dovezi care să demonstreze că pârâta-apelantă C. a avut vreo responsabilitate sau implicare în realizarea emisiunii de televiziune, alta decât cea de prezentator/moderator, iar difuzarea filmării efectuate cu camera ascunsă nu poate fi atribuită reporterului D., ci realizatorilor emisiunii și reprezentanților postului de televiziune.

În argumentarea acestei concluzii, instanța a arătat că, "chiar la finalul emisiunii (începând cu minutul: 1:41:30 al înregistrării video depuse la dosar)

sunt menționate persoanele ce au avut calitatea de redactor, director producție, regizor emisie, producător conținut etc. iar pârâta C. nu figurează printre acestea", iar în condițiile în care "nu este demonstrată autoritatea formală a acestei pârâte asupra conținutului integral și asupra modului de prezentare ale produsului de televiziune", ea nu poate fi sancționată civil decât pentru propriile sale abordări, exprimări sau atitudini expuse în cursul emisiunii tv.

Rezultând din aceste considerente în mod expres faptul că instanța de apel a avut în vedere la pronunțarea soluției chiar înregistrarea video a emisiunii depusă la dosar în format electronic, apar ca fiind lipsite de relevanță susținerile referitoare la analizarea unui transcript incomplet.

Instanța de recurs nu are competența de a cenzura situația de fapt stabilită prin hotărârea atacată și de a reevalua în acest scop probele, ci doar de a verifica legalitatea hotărârii prin raportare la situația de fapt care deja a fost constatată, deoarece modul în care instanțele de fond au interpretat probele administrate și au stabilit pe baza acestora o anumită situație de fapt nu constituie motiv de recurs în reglementarea art. 488 C. proc. civ.

Așa fiind, criticile care vizează situația de fapt sau aprecierea probelor, nu vor fi supuse analizei instanței de recurs care, în calea de atac extraordinară a recursului, nu poate proceda la o devoluțiune a fondului cauzei, ceea ce poate constitui obiect al judecății fiind exclusiv legalitatea hotărârii pronunțate în apel.

În aceste condiții, faptul că din analiza probelor depuse la dosar instanța de apel în constatarea situației de fapt nu a reținut că moderatorul emisiunii ar fi exprimat păreri proprii și că ar fi încurajat minorul în vârsta de 8 ani să își exprime public opiniile.

O reinterpretare a probatoriilor administrate în cauză nu mai este posibilă în calea de atac a recursului, așa cum s-a arătat anterior, astfel încât Înalta Curte de Casație și Justiție nu mai poate reanaliza înscrisurile depuse la dosar, așa cum solicită recurentul, pentru a schimba datele referitoare la situația de fapt, astfel cum a fost reținută de către instanțele anterioare.

Față de considerentele expuse anterior se observă că, susținerile recurentului nu sunt fondate, hotărârea atacată fiind corect argumentată în fapt și în drept, neexistând nicio contradictorialitate în motivarea soluției, dezlegarea dată de instanța de apel problemelor de drept deduse judecății, fiind pe deplin și coerent susținută de considerente ce nu se contrazic și care conduc la soluția din dispozitiv.

Este cert, raportat la cele arătate mai sus și consemnate în considerentele hotărârii atacate, că instanța și-a motivat în mod corespunzător soluția adoptată, aceasta fiind în concordanță cu actele și lucrările dosarului și textele legale incidente în cauză.

Pe de altă parte, recurentul a arătat că instanța de apel a aplicat greșit dispozițiile art. 1373 C. civ., care reglementează răspunderea civilă delictuală a comitenților pentru fapta prepușilor, întrucât exonerarea răspunderii comitentului pentru fapta prepusului nu se poate face decât în condițiile prevăzute de alin. (3) al acestui articol, iar nu conform celor reținute de instanța de apel.

În susținerea acestui motiv de recurs au fost invocate dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din C. proc. civ., potrivit cărora, casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru motive de nelegalitate, respectiv când "hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material", fie prin nesocotirea unei asemenea norme, fie prin interpretarea ei eronată.

Acest caz de casare privește în mod exclusiv aplicarea greșită a normelor de drept material și are în vedere situațiile în care instanța recurge la textele de lege ce sunt de natură să ducă la soluționarea cauzei, dar fie le încalcă, în litera sau spiritul lor, fie le aplică greșit, interpretarea pe care le-o dă fiind prea întinsă, prea restrânsă sau cu totul eronată.

Sub aspectul răspunderii comitentului pentru fapta prepusului, cu putere de lucru judecat, prin decizia civilă nr. 968/21 decembrie 2016, Curtea de Apel Iași, secția Civilă, admitând, într-un ciclu procesual anterior, apelul declarat de apelantul-reclamant A. împotriva sentinței civile nr. 178/2016 din 10 februarie 2016 pronunțată de Tribunalul Vaslui, secția civilă, pe care a anulat-o în tot, cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe a statuat: "Sub aspectul celei de-a doua forme de răspundere, imputată postului de televiziune pârât, anume răspunderea indirectă, obiectivă, a comitentului pentru fapta prepusului, care nu a fost însă analizată în considerentele sentinței apelate, Curtea are în vedere că pentru a fi antrenată o atare formă a răspunderii delictuale trebuie îndeplinite cumulativ atât condițiile generale amintite mai sus, cât și condițiile speciale, proprii acestui tip de răspundere, respectiv: existența, la data săvârșirii faptei, a raportului de prepușenie și săvârșirea faptei de către prepus în legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor ce i-au fost încredințate de comitent. Sarcina probei revine, în aceleași condiții, reclamantului care se consideră îndreptățit să obțină repararea prejudiciului".

Aceste concluzii nu au format obiectul unei căi de atac, condițiile răspunderii civile delictuale a comitentului pentru fapta prepusului prezentate de instanța de trimitere fiind, de altfel, în concordanță cu dispozițiile art. 1373 C. civ.

Potrivit acestui articol, (1)Comitentul este obligat să repare prejudiciul cauzat de prepușii săi ori de câte ori fapta săvârșită de aceștia are legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate. (2)Este comitent cel care, în virtutea unui contract sau în temeiul legii, exercită direcția, supravegherea și controlul asupra celui care îndeplinește anumite funcții sau însărcinări în interesul său ori al altuia. (3)Comitentul nu răspunde dacă dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nicio legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate.

Trebuie observat că aceste dispoziții fac parte din Titlul II, Capitolului IV al C. civ., Secțiunea a 4-a ce poartă titlul Răspunderea pentru fapta altuia.

Or, chiar aliniatul 1 al art. 1373 C. civ., face referire la fapta săvârșită de prepuși, faptă care trebuie să aibă caracter ilicit pentru a angaja răspunderea civilă.

Este adevărat că această răspundere obiectivă a comitentului se fundamentează pe ideea de garanție pentru fapta proprie a prepusului și derivă din împrejurarea că, în baza raportului de prepușenie, comitentul exercită supravegherea, îndrumarea și controlul activității prepusului, dar ea nu poate subzista decât în condițiile existenței unei fapte ilicite, faptul juridic licit fiind de altfel reglementat în mod distinct în Capitolul III din Titlul II al C. civ.

Ca atare, nu pot fi primite susținerile recurentului în sensul că prevederile legale enunțate anterior se raportează numai la existența raportului de prepușenie și a unei legături de cauzalitate între fapta acestuia și atribuțiile sale sau scopul funcțiilor încredințate, iar pentru a obține despăgubirile solicitate, victima trebuie să facă dovada prejudiciului suferit și a faptului că acesta a fost cauzat de un prepus în legătură cu atribuțiile sale sau scopul funcțiilor încredințate.

Trebuie precizat că recurentul se află în eroare atunci când susține că instanța de apel, a considerat că răspunderea comitentului este în strânsă legătură cu culpa prepusului întrucât, așa cum rezultă din actele și lucrările dosarului, respingerea acțiunii față de prepușii chemați în judecată s-a făcut pentru lipsa faptei ilicite și nu pentru lipsa vinovăției, condiții distincte ale răspunderii civile delictuale.

În consecință, dispozițiile art. 1373 C. civ. au fost interpretate și aplicate în mod corect de către instanța de apel, nefiind incident motivul de recurs reglementat de art. 488 pct. 8 C. proc. civ.

Față de aceste împrejurări, Înalta Curte, potrivit art. 496 C. proc. civ., va respinge, ca nefondat, recursul declarat de reclamantul A. împotriva deciziei nr. 376 din 11 iulie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Iași, secția civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge recursul declarat de reclamantul A. împotriva deciziei nr. 376 din 11 iulie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Iași, secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 septembrie 2020.